

FÜGGETLEN MAGYARORSZÁG

„A legnagyobb cél pedig itt, e földi létben
ember lenni mindég, minden körülményben”
(Arany János)

„Az igazat mondd, ne csak a valódit.”
(József Attila)

A rendszerváltozás veszteségeinek érdekvédelmi, közéleti, politikai Hon-LAPJA

Nyomdai kiadását alapította: **1993-ban az osztársadalmi érdekvédelmet országos hatáskörben ellátó**
társadalmi szervezet, a

FÜGGETLEN NÉPKÉPVISELETI SZÖVETSÉG /FÜNÉSZ/

SAJTÓPOSTA

A rendszerváltozás veszteségeinek készülő világhálós népújság, a **FÜGGETLEN MAGYARORSZÁG** tömegkommunikációs rovata, benne a lakosság aktuális témakörű **egyetértő észrevételeivel**, jobbító **kritikai jelzéseivel, tiltakozásaival, kérdéseivel, javaslataival**, amelyek névvel, jeligével, illetve ezek nélkül is nyilvánosságot kaphatnak — a lapunkhoz elektronikusan, postai úton, illetve személyesen eljuttatott információk ellenőrzött és szerkesztett változatában, megőrizve minden közlendő anyag eredeti tartalmának lényegét.

- (1) Mindenkinek joga van a véleménynyilvánítás szabadságához.
- (2) Magyarország elismeri és védi a sajtószabadságot./ Részletek az **Alaptörvény VIII. cikk-éből**/

*

3. § A Magyar Köztársaságban a médiaszolgáltatások szabadon nyújthatók, a sajtótermékek szabadon közzétehetők, az információk és a vélemények a tömegkommunikációs eszközök útján szabadon továbbíthatók... /Részletek a **médiaszolgáltatásokról és a tömegkommunikációról szóló 2010. évi CLXXXV. törvényből**/

*

4./ § (1) A Magyar Köztársaság jogrendje elismeri és védi a sajtó szabadságát, valamint biztosítja sokszínűségét.

(2) A sajtószabadság kiterjed az államtól, valamint bármely szervezettől és érdekcsoporttól való függetlenségre is. /Részletek a **sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvényből**/

Internet: www.fuggetlenmagyarorszag.hu

E-mail: fuggetlenmagyarorszag@fuggetlenmagyarorszag.hu

Levélcím: **6000 Kecskemét, Tinódi u. 6. B/IV/26.**

Főszerkesztő: **Velkei Árpád**

LAKOSSÁGI REFLEKTORBAN

a 2012-es Eurovíziós Dalverseny döntője és sajtóvisszhangja II.

E tárgyú legutóbbi, [június 11-ei összeállításunkban](#), a tévénézők legaktívabbjai soraiból adtunk nyilvánosságot olyan zenekedvelőknek, akik mások figyelmére is méltó alapossággal, ám — a némi szubjektivitásuk ellenére is — fölöttébb jobbító szándékkal elemezték a **bakui dalversenyen** elszenvedett fájó és egyben felháborító sikertelenséget. Ami nem lenne nagy gond, ha a résztvevő **Compact Disco** magánügyéről volna szó. De ez a csapat hazánk színeiben vetélkedett és bőgött le, a 26 döntős között a **huszonnegyedik** helyre történt jutásával.

Bár a rendezvényről és annak úgymond nemzeti képviselőiről a megelőző időszakban eléggé harsány módon tudósított a magyar sajtó, a kudarc után azonban — az egyszerű tényközlésen túl — lényegében eltűnt a nyomdai hasábokról, meg az elektronikus médiumok műsoraiból ez a téma. Nem így a közvélemény szférájából, ahol még nem kevés helyen most is élénk vita tárgyát képezi ez a csúfos közszereplés.

Röviddel ezelőtt Jász-Nagykun Szolnok megyében jártam, ahol egy kisvárosban lévő, afféle kibővített családi összejevetel parázs csevegésébe botolva, olyasfélét hallottam az idei **dalversenyt** sokféle szemszögből boncolgató és a szinte minden korosztályt képviselő feltucatnyi **Magyar Zenebarát**-tól, hogy nem tudtam ellenállni az elhangzottak lényege papírra vetésének. E tanulságos párbeszédemből ismertetek főbb gondolatokat, kérdéseket a következőkben — a fiatal hozzászólók szavait **zöld**, a középkorúakét **szilvakék**, a legidősebbekét **sötétkék** színnel jelezve:

Globális szervezők-rendező-k-szponzorálók karmaiban a nemzetközi dalmustra?

— Fogalmam sincs, mi okból lett győztes a svéd dal, hiszen az is épp úgy énekelhetetlen, mint a magyar **Compact**-osok nótája. Ha az ember fülét nem érinti meg egy melódia, az hajítófát se ér...

— Régebben a rádió is közvetítette az ilyen fesztivált, s onnan hangkazettára rögzítettem néhány szerzeményt, amelyeket ma is szívesen leforgatok. A nemzeti nyelveket nem értem, de a szép dallamokat tudom dúdolni, füttyülni. Ma már löttek az ilyesféle közönség-élménynek...

— Engem nem zavar a modern hangzás, de ha az stílus-keverékekből áll, meg a hangok, harmóniák szinte találok szerű összerakásából, hát az kiveri nálam is a biztosítékot. Valami ilyesféle ömlött rám a bakui közvetítésből is...

— Amint végeztek a Szovjetunió feldarabolásával és szétverték a szocialista rendszereket Kelet-Európában, a nyugati kapitalizmus kezdett elszemtelenedni, majd átmenve a globális méretű gazdasági diktatúrába, valójában rátenyerelt a kulturális életre is, amit a pénzes producerek révén irányít. Szerintem e folyamat áldozata lett a szóban forgó **dalverseny** is, ahonnan folyamatosan likvidálták a dalt, amelynek helyébe a fény- és mozgás látványossága, meg az előadói megjelenés szinte maskara világa lépett. A rendezvények élményszerű elemei fel lettek cserélve a show-program meghökkentő, ordító epizód-soraival...

— Egyetértek e jellemzéssel. És hozzáteszem, e központi vezérlésű rendezvény így vált

folyamatosan egysíkúvá, monotonná és bizony unalmassá, majd hogy nem immáron jelentéktelenné. De szólni kell itt a reklámozói háttérről is, amelynek fő motiválója például Baku esetében sem az lehetett, hogy a legszebb dallamok kerüljenek a több mint 100 milliós nézősereg elé, hanem a saját portékájuk, szolgáltatásuk kínálata ama 42 ország részére, ahol sugározta a tévé e programot...

— Engem nem zavarja a hirdetési dömping, de azt már elfogadhatatlannak tartom, hogy e pénzügyi háttérrel döntő befolyás alá kerüljön mindenki /szervező-rendező-zsűri-énekes/, akinek valamilyen köze van e versenyhez. Figyelve a budapesti elődöntőket, nem lehetett nem észrevenni, hogy a produkciók eleve úgy lettek kiválogatva, hogy a megrendelők óhajai teljesüljenek, például a szép melódia igényének mellőzésével, például a látványi attrakció kihangsúlyozásával, például a nemzeti nyelv használatának törlésével...

— Teljesen igazad van, hiszen az általad elmondottak voltaképpen megmagyarázzák, hogy az úgynevezett trendi követelménynek miért feleltek meg teljességgel a zsűri tagjai, akik valójában asszisztáltak az elvárásokhoz, a fellépők pedig teljesítették a színházi statisztálás feladatait...

— A kormányunk vezetője és tagjai az utóbb időben gyakran szóltak arról, hogy a nemzeti érdekeink védelmében afféle szabadságharcot kell folytatnunk, Európában és azon kívül is. Nagyon ideje lenne eme küzdelmünket a termelés-szolgáltatás területén túl kiterjeszteni a művelődés, a kultúra világára is. Jómagam, nagyon egyetérték a FÜGGETLEN MAGYARORSZÁG-ban közzétett ama olvasói javaslatokkal, hogy létre kell hozni egy **országos hatáskörű könnyűzenei műsorszolgáltatót**, amely állami irányítással szervezné a jövőben az **Eurovíziós Dalverseny**-re készülés minden teendőjét, s persze rendezhetné a határainkon belül és kívül a közönség elé kerülő ilyen előadásokat is...

— Engem egyébként eléggé mellbevágott a **Compact Disco** énekesének, Walkó Csabának a nem kis önteltségről tanúskodó újságbéli nyilatkozata arról, hogy méltó módon tudták képviselni Magyarországot egy igényes, minőségi zenével. Hát az bizony baj, hogy ezeket a fiúkat egyáltalán nem zavarja a tény, miszerint az első helyezett svéd nótá, ha jól emlékszem, 370 körüli ponttal győzött, ők pedig még 20-at sem értek el. Én úgy gondolom, hogy akik a nyilvánvaló tanulságot ez esetben ennyire tévesen és szakszerűtlenül szűrik le, azoknak nem szabad túl nagy lehetőséget kapniuk a hazai könnyűzenei életet átrendezésére, ahogyan arról nyilatkozott a csapat már említett szóvivője...

— Vajon nem arról lehet itt szó, hogy a disco-soknak még ez a „leszereplés” is megérte anyagilag? Merthogy csak a részvétel volt a fontos Bakuban és nem a teljesítmény? Különbösen én is osztom e világhálós népszerűségben megjelent abbéli véleményt, hogy ez a csapat rendelkezik olyan tehetséggel, felkészültséggel, ami alapján a magyar örökzöld slágerek bármelyikét színvonalasan, élvezhetően tudná tolmácsolni, ám úgy látom, változtatni kell gyökeresen a felfogásukon, ízlésükön, ha a szórakoztató zene hazai palettáján tartósan akarnak megkapaszkodni. Ami pedig a szándékukat illeti, vagyis az **átjárhatóság-teremtést a pop és az underground között**, jól teszik, ha ezt csupán a rétegigény-kielégítés keretében valósítják meg...

— Itt még hadd térek ki a zsűrire, amelynek tagjai — alfabetikus sorrendben — Csiszár Jenő műsorvezető, Rakonczi Viktor zeneszerző, Rákay Philip média-programigazgató és Wolf Kati énekes voltak. A maguk szakmai területén bizonyára valamennyien értékes emberek — talán egyedül Kati, akinek nem egyenes vonalú az eredménye, hiszen tavaly 22. lett a németországi döntőben —, így együtt, azonban nem produkáltak magas minőséget. Sőt! Az engem határozottan idegesített, hogy az egész szereplésük idején nem sikerült egyértelműen eldönteniük, hogy a dalok paraméterei fontosak-e számukra, vagy azok interpretálóinak személyiség jegyei. Néha ez utóbbiakat ragozták, használva a „bomba” és az „elképesztő”

kifejezéseket. Feltűnő volt, hogy egy-egy énekes, együttes dicsőítésére, reklámozására szinte válogatás nélkül használták a pozitív kifejezéseket, jelzőket. Ezek sorában a **Compact**-csapat is megkapta a szuperlatívuszos minősítést. Mindennek ellentétéként persze elhangzott az egyik nem tetsző produkcióról az a könyörtelen ítélet is, hogy 'Sok hűhó semmiért'. Most, a végén már elmondható, volt valami prófétai az említett médiavezető ebbéli kijelentésében, amely az idei **dalversennyel** kapcsolatos összes hazai tevékenységre alkalmazható. Sajnos...

— Szólni kell a közönség szerepeltetéséről is, ami a voksolási rendre felügyelő közjegyző láthatósága, megszólaltatása híján sok kételyt támaszt az emberben. Hiszen hallani lehetett, nem mindegyik szavazatot fogadta a számláló masina. Ám a folyamat záróakkordja is vitatható, amikor a legvégső döntést arról, melyik dal mehet az azerbajdzsáni megmérettetésre, nem a közönség, hanem az egyik zsűritag hozta meg. Korántsem melleleg említve, a bakui döntő közönség-reagálásairól sem tudunk részleteket, csak a már elkészített és borítékba tett eredménylapot láthattuk, no meg hallhattuk az adatának felolvasását...

— Nem tisztázott, hogy egy-egy telefonról hány szavazatot lehetett leadni. Ha ugyanazon dalra többet is, akkor mi volt abban a hitelesség? És a nyelv... Én ugyan két idegen nyelven, így angolul is megértetem magam, mégis azt mondom, rossz döntés volt ekkora teret engedni az angolul éneklésnek, ami által az egész program kaptafásan egybecsengővé, ezáltal szürkévé, érdektelenné vált. Így történt ez a budapesti elő-versenyeken, de Bakuban is. Egyébként teljesen ledöbbsentett, hogy a hazai dalkínálatok zömét nem magyarul adták elő. És a **disco**-sok is angolul énekeltek külföldön, így azután nyilván nem nyerhették meg dalukkal azon magyarok tetszését sem, akik a határainkon túl élve voksolhattak, de nem beszélik ezt a világnyelvet. Egyébként itt fejezem ki egyetértésemet, szintén a FÜGGETLEN MAGYARORSZÁG-ban napvilágot látott ama javaslattal, hogy **mielőbb törvényt kell hozni hazánkban a nyelvünk védelméről**. Hiszen a legnagyobb magyar, Széchenyi István már a XIX. században megmondta világosan: nyelvében él a nemzet...

— Izgalmas kérdés az is, hogy a **dalverseny**-re való hazai felkészülés mennyibe került, s a költség zöme, vagy annak egy része kinek, minek a kasszájából került finanszírozásra. A magáncégek, akik minderre pénzt adtak, maguk felé úgy számolnak el, ahogyan akarnak. Nem egészen ez a helyzet ama összegekkel, amelyek az adófizetők jóvoltából kerültek ilyen célból kifizetésre. Támogatom azon, szintén e világhálós oldalakon megjelent kezdeményezés-félét, hogy a sikertelenségért valamiképpen felelősök felé legyen számonkérés, ahogyan az a sportversenyeken vesztes csapat irányítóival szemben is rendszeresen megtörténik...

— Ami pedig a jövőt illeti, szerintem elkerülhetetlen, hogy ez a nemzetközi rendezvény előbb-utóbb meg lesz fosztva a show-biznisz jelenlegi göncétől, hordalékától, s így visszaállhat a mindenki számára élményt nyújtó kellemes melódiák egykori világába, ahol a színpadon megint a fellépőket kísérő nagyzenekar és annak karmestere foglal helyet, az énekes pedig az oktávi képességeinek, vagy a táncmozgásainak csillogtatása helyett csak a dalt adja elő, lehetőleg nemzeti nyelven, s az ebbéli változatosság okkal-joggal gyönyörködteti majd a közönséget...

*

Nos, a jegyzetelést itt fejeztem be, amikor is arra kértek a **Magyar Zenebarátok**, kizárólag a felvetéseiket, elmélgéseiket adjam közre, mert azokra lehet közérdekű érdeklődés, a személyük pedig nem fontos, hiszen idegeneknek semmit nem mond!!

Krónikásként eleget tettem igényüknek. Az alábbi megjegyzésemet azonban szükségesnek tartom hozzáfűzni a közölkéhez:

Aligha vitatható, hogy az említettektől eltérő vélemények is vannak. Ami természetes része a demokratikus vélemény-nyilvánításnak. Az álláspontok, elképzelések, a tanulságok elemzései bár legyenek több félek, más-más szempontot is tartalmazók, annyi bizonyos, minden dalkedvelő magyar abban reménykedik igazán, hogy a hazája színeiben ez után induló énekes, együttes többé nem lesz a huszon-valahányadik az **Eurovíziós Dalverseny**-en, hanem kiérdemel ott valami előkelő, az országunk régóta elhunyt könnyűzenei komponista-óriásainak Dankó Pista, Kálmán Imre és Huszka Jenő egykori és mai sikereihez méltó helyet. Mindehhez persze kevés a közönség-óhaj. A cél érdekében haladéktalanul tennie kell egyet s mást az állami kultúrpolitikának és a szakmának is! És még valami: a sajtó pedig ne hiú ábrándot kergessen e rendezvény apropóján,, s ne keltsen szenzációt sem, hanem tudósítson tényszerűen, sokoldalúan, kiegyensúlyozottan a felkészülésről, a lebonyolításról épp úgy, mint a végeredményről, s annak konklúzióiról!

2012. június 14.

Rovatszerkesztő: **Velkei Árpád**

INFORMÁLJA, KÉRDEZZE, OLVASSA

a **rendszerváltozás veszteseinek** készülő
VILÁGHÁLÓS NÉPÚJSÁGUNKAT,

a

FÜGGETLEN

MAGYARORSZÁG-ot!

Internetes cím: www.fuggetlenmagyarország.hu

E-mail cím: fuggetlenmagyarország@fuggetlenmagyarország.hu

Levélcím: **6000 Kecskemét, Tinódi u. 6. B/IV/26.**
